

En ole näyttänyt tätä tekstiä muille kuin lähipiirilleni mutta nyt päätin rohkaistua ja kysyä ihmisten mielipidettä! Tämä on erään keskeneräisen tekstini alku ja aattelin jos porukkaa kiinnostaa niin laitan sitä lisää:33 (ja vaikkei kiinnostaisikaa, muahaha!) Krhm, rakentavaa palautetta kaivattaisiin! Toivottavasti jaksatte lukea. Avasin silmäni. Huomasin makaavani kylmällä, kovalla alustalla. Sen karheus tuntui poskeani vasten. Kompuroin ylös, olin jonkinlaisessa pienessä varastossa. Ainoa valonlähde oli katon loisteputki valaisin, jonka toinen putki oli sammunut. Muistin hämärästi kuinka minua raahattiin puolitajuttomana tänne ja ovi paiskattiin kiinni. Siitä ei ollut montakaan minuuttia. Syöksyin ovelle ja paukutin sitä. Renkkasin kahvaa mutta arvasenkin se oli lukossa. Tähtäsin siihen turhautuneen potkun ja katselen ympärilleni. Jossain olisi pakko olla pakotie. Lattianrajassa oli noin kaksikymmentä senttiä leveä ja viisitoista korkea tuuletusaukko. Jos vain olisin muuttuja, niin mahtuisin siitä.. Katselin yläpuolelleni ja huomasin toisen tuuletuskanavan suoraan yläpuolellani. Se oli isompi, ehkä puolimetriä kertaa puolimetriä mutta miten ylettyisin siihen? Pienessä huoneessa ei ollut mitään tavaroita. Koetin hypätä mutta sormeni tuskin hipaisivat luukun ritilää. Hypin ja pompin ottaen välillä vauhtia, rynkytin vieläpä ovea muutaman kerran ennen kuin olin jo hengästynyt ja äärimmäisen turhautunut. Samalla hetkellä oven takaa kuului ääniä. Kaksi pitkää hahmoa ilmestyi oviaukkoon. "Kas, kas mitäs sitä meillä täällä on?" toinen heistä puhui ivallisella äänellä. "Päästäkää minut!" Ärähdin heille. Molemmat olivat nuoria miehen alkuja, toisella oli mustat piikkihiukset kun taas toisella ne ulottuivat silmien yli. "Päästää sinut? Mitä oikein kuvittelet meidän hyötyvän siitä? Sinähän pysyt täällä", piikkihiuksinen puhui ylenkatseellisesti, hän nautti selvästi vangitsemistilanteesta. Kiristelin hampaitani mutta pidin ääneni rauhallisena. "Jos päästätte minut, saatte yhden Suojelijan nauhan." "Pah, saamma sen selville itsekkin." "Ette, jos se on Salaisuutemme", sanoin viekkaasti. Poikien ilmeet muuttuivat hölmistyneiksi, napakymppi. "Tarkoitatko, että.. eihän se niin voi mennä!" "Voi, kyllä voi, Daimon-pieni. Joten päästä minut tai myönnä tappiosi." Hän oli pelannut kieroja peliä lukitessaan minut tänne, joten minäkin pelaisin. Nyt oli pojan vuoro muuttua tuskastuneeksi ja silmät välähtivät kerran mustina. "Hyvä on", hän viimein sanoi ja ojensi kättään kaveriaan kohti. Tämä kaivoi takintaskustaan vihreän nauhan, jonka keskelle oli kiinnitetty punainen korukivi. Hän nakkasi sen minulle. "No, kerro jo." Sidoin nauhan nopeasti olkavarteeni, kyynänpään yläpuolelle ja liikuin ovelle poikien väliin. Daimon antoi minun tulla oviaukkoon toisen pojan peruuttaessa ja estäen mahdollisen pakenemiseni. "Suojelijanauha on konehuoneessa toisessa kerroksessa, hiilipannun takana", sanoin katsoen Daimonia suoraan silmiin, en voinut valehdella, sillä hän vaistoaisi sen. Daimonkin tiesi tämän ja nyökkäsi vakavana. "Hyvä, me voitamme teidät vielä! Ja voit olla varma, että pistän voroja perääsi!" hän huusi juostessaan pitkää käytävää pitkin, joka veisi portaisiin. Sopii yrittää, ajattelin ja pinkaisin itsekkin juoksuun vastakkaiseen suuntaan betonikäytävään. Rakennus, jossa olimme, oli kauan sitten hylätty tiilitehdas. Seinien laasti oli rapissut lattialle ja katto hilseili uhkaavasti. Onneksi jokainen katto oli samalla ylemmän kerroksen kova betonilattia, joten romahtamisvaaraa ei ollut. Lähes jokainen ikkuna oli rikki kaikissa kolmessa kerroksessa, tämä auttoi valaistusasiaa, sillä suurin osa käytävistä oli pimeinä. Paitsi öisin, silloin paikka oli aavemainen. Tehdas oli täynnä sokkeloisia käytäviä, piilopaikkoja ja konehuoneita. Täydellinen paikka Aarrehdille. Aarrejahti oli demoni taistelukoulun kehittämä harjoittelumuoto. Siinä kaksi joukkuetta kisasivat toisiaan vastaan tiputtamalla toisen joukkueen pelaajia pois. Jokaisella pelaajalla on joukkueenväriin mukainen nauha, keltainen tai vihreä. Nauhassa on kiinni erilaisia kiviä, jotka kertovat pelaajan peliarvon. Peliarvoja on kolme: voro, viestinviejä ja suojelija. Vorojen tehtävä on napata toisen joukkueen kenen tahansa pelaajan nauha, jolloin tämä tippuu pelistä. Mikäli joukkueelta on tippunut

samaisen nauhan omistaja, pääsee hän takaisin peliin. Häviäjä on se joukkue, jonka kaikki nauhat on ryöstetty ensimmäisenä. Pelissä testattiin niin oveluutta, paineen alla toimimista, kuin myös taistelutaitoja – sekä nopeutta. Puolivälissä käytävää pistin juoksuksi, minun täytyisi löytää joku joukkueoverini, vaikka viestinviejä. Viestinviejät nimensä mukaisesti kuljettivat viestejä ja tilannetietoja. Minulla ei ollut hajuakaan, kuinka kauan olin ollut pelistä pois ja kuinka monta oli pudonnut minun jälkeeni. Käytävä haarautui suoraan edessäni. Kuulin kulman takaa juoksuaskeleita mutta ennen kuin ehdin jarruttaa ja piiloutua, pyyhälsi nurkan takaa harmaatukkainen poika. Tunnistin hänet ennen kuin edes näin hänen joukkuevärinsä, mikä oli sama kuin minulla. ”Yve! Hemmetti, me luulimme, että putosit!” poika hengähti pysähtyen eteeni. ”Niin minäkin, myin tietoja, anteeksi. Kuinka moni on vielä mukana?” ”Sinä, minä ja Veronica. Naomi ja Erin tippui.” Kirosin hiljaa mielessäni, Erin oli meistä nopein juoksija ja vainuaja, Naomi sen sijaan hyvä taistelija. ”Onko Pesän paikka selvillä? Entä heidän Salaisuutensa?” ”Emme ole vielä löytäneet, minä ja Chris selvitämme sitä koko ajan.” Erik näytti maahan lyödyltä jatkaessaan: ”Heillä on etulyöntiasema, iso sellainen. Tarvitsisimme edes Erinin takaisin.” ”Hän pelasi voron paikkaa, eikö?” kysyin, poika nyökkäsi. Purin päättäväisenä hammasta yhteen, vastassa oli pari demonia, manaajia sekä lohikäärmelapsia. Demonikoulussa jokainen oppilas edusti jotain rotua tai omasi yliluonnollisia voimia. ”Minä hankin hänelle nauhan, etsikää te Chrisin kanssa Pesä, aikaa ei ole paljon.” Erik nyökkäsi ja käski olla varovainen. Vaikka aarrejahti olikin vain harjoitus, niin meille se oli paljon enemmän. Olimme kaikki taitavia taistelijoita ja tahdoimme myös näyttää sen. Kevyestä/huumorimielisestä pelistä saattoi kehittyä varsin kiero ja väkivaltainen ottelu, että joskus se jouduttiin, joskin hyvin harvoin, keskeyttämään. Joskus motiivina toimi suuri palkinto, joskus taas toisen joukkueen nöyryyttäminen. Suunnitelma kehittyi päässäni hölkäessäni eteenpäin. Pian saavuin päähalliin. Alapuolellani aukeni suuri, tila, jossa oli yhä suuret, ajan ruostuttamat tehdaskoneet. Mittailin lähimmän koneen etäisyyttä katseellani, katosta riippui muutamia kettinkikoukkuja. ”No niin, Daimon, missä urheat vorosi ovat? Tulkaa vain hakemaan!” huusin ja sanani kaikuivat hallissa. Ympäriä alkoi kuulua liikettä. Ensiksi tuli näkyviin parvekkeen molemmista päistä hahmot, jotka lähestyivät. Myös koneen päälle ilmestyi yksi. Sormeni kipunoivat magiaa mutta ravistin sen pois. Aarrehahdissa ei saanut käyttää erityiskykyjä. Sitä paitsi vanha tehdas tuntui oelman jo muutenkin luhistumisvaarassa. Virnistin ja otin taisteluasennon. Ensimmäinen hyökkäsi, nopeasti vetelin iskuja häntä kohti. Väistäessään hän liikahti lähemmäs kaidetta, ja käytin sitä hyväkseni. Hetkessä olin pudottanut hänet kaiteen yli pahvilaatikko kasaan. Seuraava voro oli jo kosketus etäisyydellä. Kumarruin hänen tieltään ja potkaisin häntä polvien taakse ja hän kaatui rymähtäen maahan. Kapusin hänen päälleen ja etsin voron nauhaa, joka saattoi olla missä tahansa hänen kehossaan. Maassa makaava kiemurteli allani ja yritti työntää minua pois. Viimein löysin nauhan, joka oli sidottu olkavarteen ja takin hihaa taiteltu sen päälle. Tyrmistykseni oli suuri, kun tajusin, että nauhassa roikkui kolme sinistä kiveä. Viestinviejä. Samaan aikaan kuulin takaani ujellusta ja tömähdyksen. Käännyin ympäri, koneen päällä seisonut vaaleahiuksinen poika oli hypännyt parvelle. Repäisin nauhan uhriltani, jäljelle jäi nyt vain yksi vastustaja. Koetin samaa kaatotaktiikkaa kuin edelliseen mutta hän oli liian nopea. ”Missasit”, poika ilkkui. Latelin potkuja ja hämäysiskuja, tuloksetta. Päätin käyttää suoraa hyökkäystä: suoristin käteni sormia myöten ja tähtäsin iskuni pojan otsaa kohden tarkoitukseni niksauttaa niska. Silmiini kajoaminen pelissä oli kiellettyä. Poika ennakoi haluamallani tavalla ja tarrasi käteeni vääntäen sen selän taakse. Tunsin hänen kehonsa selkääni vasten ja potkaisin häntä jalkojen taakse. Kaaduimme molemmat maahan ja räpiköimme toistemme kimpussa. Pojan naama punoitti hänen puhistessaan mutta olin

pääsemässä niskan päälle. Pian istuinkin hajareisin hänen päällään, lukiten käsivarret kylkiä vasten polvillani. Tunnustelin nauhan olin paikkaa, kunnes viimein näin sen. Punainen kivi välkkyi kaulassa, kauluksen alla. Kaivoin sen esiin ja riuhtaisin irti. Poika älähti äkkinäistä kipua mutta samalla lysähti allani voimattomana. Hän oli pudonnut. Voitonriemuisena ponnahtin seisomaan. Maltoin kuitenkin mieleni, kisa ei ollut vielä ohi. Lähdin vähin äänin Pesällemme, turvapaikkaan jossa viimeinen varastettava viiri oli. Pesämme oli tällä kertaa ylimmässä kerroksessa oleva huoltoportaikko. Katolle johtavien portaiden ympärillä oli häkkimäiset kalterit, joiden ovi tiirikoitu auki. Tämä oli tehtaan uudempaa puolta, vanhalla puolella katolle johtavia portaita ei ollut suojattu verkoilla tai millään muullakaan. Ne vain olivat astetta paksumpia ovia, joista johti verkkoportaavat ylös. Olimme sopineet, että tipahtaneet kerääntyisivät Pesälle. Erin ja Tia istuivat molemmat portaikon hämärässä. ”Hyviä uutisia, Erin, olet mukana pelissä.” sanoin ja heitin vihreän nauhan tytölle. Tyttö oli pienikokoinen ja lyhyet hiukset roikkuivat silmillä. Sekunnin murto-osan hän näytti yllättyneeltä ja lähes epäonnistui nappaamaan nauhan. Sitten hän kuitenkin virnisti suurten kulmahampaiden työntyessä näkyviin. ”Loistavaa, hoidetaan heidät pois alta. Erik kertoi juuri linkin avulla, että keltaisten Salaisuus on, että Pesiä on kaksi, vain toinen on oikea.” Joka pelissä joukkueelle annettiin oma ”Salaisuus”, poikkeus sääntöihin, jota toinen joukkue ei tiennyt. Salaisuudet eivät saaneet olla mitä tahansa, pelinjohtaja päätti ne ennen pelin alkua ja niiden täytyi olla sellaisia, että toisen joukkueen kyvyt huomioon ottaen, ne olisivat selvitettävissä. Meidän valttimme tässä pelissä oli Erik, jolla oli kyky lukea ajatuksia. Meidän salaisuutemme oli, että yhdellä meistä ei ollutkaan nauhaa, vaan se oli piilotettu. Se oli äärimmäisen suuri poikkeus ja varma voittokortti, ellen olisi joutunut myymään tietoa. ”Hekin tietävät meidän. Olemme lähes tasoissa”, sanoin. Lähdimme yhdessä metsästäämään. Viimein kuului vihellys, joka ilmoitti pelin päättyneeksi. Hengästyneinä vilkaisimme tehtaan ovelle. Ovella seisoivat valkopartainen – ja hiuksinen mies ja hänen vieressään selkeästi nuorempi ja rotevampi mies. Suustani pääsi helpottunut nauru, kun taas muut joukkuelaiseni hyppivät ja kiljuivat riemuissaan. ”Hyvää työtä vihreä joukkue, löysitte pesän ensimmäisenä.” valkopartainen vanhus puhui ja tuli peremmälle halliin. ”Tosin keltainenkin joukkue käytti hienosti oveluutta ja pärjäsikin hyvin.” Keltaisen joukkueen jäljellä olevat jäsenet kumarsivat kunnioittavasti ja alistuneina. ”Vihreän joukkueen palkinto on harkinnassa, kerromme sen teille pikimmiten”, vanhus jatkoi. Tämä herätti porukassa pientä liikehdintää ja supinaa. Mestari ei välittänyt tästä vaan kääntyi kannoillaan ja marssi ulos, kädet selän taakse ristittyinä. Senseiden, eli opettajiemme mentyä puhkesi älämölö. Vihreän joukkueen puolelta syydettiin lällytyksiä keltaiselle. ”Ha ha, siitäs saitte luuserit! Ketkäs nyt on parhaita, hmh?” kysyin näyttäen kahta solvaavaa sormeaa ja osoittaen sanani lähinnä Daimonille. Piikkihiuksisen pojan kasvot kurtistuivat ärtymyksestä. ”Voititte tällä kertaa, mitä lie antavat tuollaisille ressukoille palkinnoksi? Ehkä ilmaisliput Diner Houseen”, Daimon sanoi. ”Minulle ainakin kelpaisi, eipähän tarvitsisi maksaa ruuasta!” Erin heitti ja Veronica yhtyi hänen sanoihinsa. Meillä oli täysi syy ilonpitoon, keltainen joukkue oli antanut meille jo monesti köniin, joten heidän nöyryyttäminen sopi kuin nyrkki silmään. Tietenkin joukkueiden kokoonpanot muuttuivat mutta yleensä suosimme samoja joukkueita. Voitonriemuiset heitot jatkuivat yhä meidän poistuessa alueelta pienissä porukoissa. Minä, Erik sekä Naomi olimme niistä yksi, kun taas Erin ja Veronica kulkivat muutaman muun kanssa. Olipa heidän kanssaan myös keltaisen joukkueen jäseniä. Daimon ja hänen kaverinsa olivat niin turhautuneita, etteivät luoneet katsettakaan meihin vaan painelivat ensimmäisinä porteista. Daimon oli ystäviämme, mutta tappio maistui silti karvaalta. Ja voitto makealta meille, hymyilin mielessäni. En antaisi Daimonin käytöksen pilata iloani. Demonikoulussa meillä oli usein tiukka harjoitteluajataulu, sekä hyvin, hyvin tiukka kuri.

Harjoitusmuotoja olivat muun muassa miekkailu, kung-fu, jousiammunta sekä mielenhallinta. Lisäksi jokainen treenasi omaa kykyään parhaalla mahdollisella tavalla. Mitä kuriin tuli, se oli vain hyvä juttu. Kukaan ei kestäisi jos joka ikinen muuttuja hyppisi käytävillä koiran tai kissapedon hahmossa, tai jos demoneiden annettaisiin sytytellä paikkoja vähän väliä tuleen. Ihmisten silmissä meillä oli monia nimiä: joitain demoneita kutsuttiin vampyyreiksi, muuttujia ihmissusiksi ja manaajia velhoiksi. Tämä johtuu taas ihmisen välttämättömästä tarpeesta selittää itselleen kaikki epänormaali. Myönnettäköön, että jotkut demoneista elävät verellä mutta se on hyvin pieni prosentti. Myöskään muuttujien puraisusta ei muuttunut sudeksi, mutta sai varmasti pysyvän arven. "Ketkä lähtevät järvelle?" Erik kysyi. Moni vastasi myöntävästi minä mukaan lukien. "Minä en viitsi tulla, nähdään myöhemmin", Veronica sanoi ja vaaleat hiukset hulmuten kiiruhti keltaisten joukkuelaisten perään. Järvi oli lempipaikkojamme. Se oli suojaista poukama parin kilometrin päässä saasteisesta kaupungista. Sinne pääsi helposti bussilla jäämällä hiekkatien varrella pois. Päätimme kuitenkin tällä kertaa käyttää portaalia. Portaalit olivat eräänlaisia siirtymäportteja. Niitä oli pieniä sekä isoja. Pienet portaalit olivat kuin teleportteja, ja niitä pystyi luomaan itse. Suuremmat, viralliset Portaalit olivat ley-portteja. Ne olivat tuhansia vuosia vanhoja jäännöksiä menneistä ajoista. Niitä ei voinut siirtää eikä sulkea, vain piilottaa tai estää niistä kulku. Jotkut Realmit eli ulottuvuudet olivat tehneetkin niin, sillä he halusivat pysyä omina yhteisöinään. Realmeja oli tuhansia, eikä niiden tarkkaa lukumäärää tiedetty. Suurin osa niistä oli demonien asuttamia, eikä niihin ole menemistä, ellei tahtonut joutua syödyksi. Joskus ulottuvuuksien välille syntyy niin sanottuja madonreikiä, joita pitkin vaarallisia demoneja pääsee imeytymään muihin ulottuvuuksiin lisääntymään. Yksi demonikoulun päämäärästä on pitää demonit kurissa. Madonreikiä on mahdoton löytää, eivätkä ne toimi lähes koskaan toisin päin. Syytä ei tarkkaan tiedetä. Eräs tutkimuslaitos käyttää resursseja niiden etsimiseen mutta laitos on pieni, eikä edisty kovin hyvin tutkimuksissaan. Yksi syy tähän on, että kansalaisia ei kiinnosta madonreiät, heille ne ovat pahoja. Me elämme yhdessä seitsemästä suurimmasta "inhimillisestä" Realmissa, Yoogunsussa. Asiat ovat täällä hyvin, vaikka kaupungit ovatkin saastaisia ja rikollisuutta esiintyy paljon suuren ihmismäärän vuoksi. Yoogunsu on yksi harvoista ihmispopulisaatioista. Me taistelijat suojelemme itseämme mutta samalla myös ihmisiä. Usein teemme "missioita", tehtäviä eri Realmeihin. Mitä kokeneempi Taistelija, sitä vaarallisempi tehtävä. Saavuimme järvelle iltapäivästä. Portaalimatkustus oli vetänyt kaikkien korvat enemmän tai vähemmän lukkoon ja olimme kaikki pökeryksissä hetken aikaa. Paikka oli rauhaisa, kuten tavallista. Järvelle ei ollut vaikea löytää, mutta jotenkin se oli silti pysynyt koskemattomana ihmisiltä. Toettuamme portaalimatkuksesta, menimme järven rantaan. Nurmikko ylsi lähes vesirajaan asti ja kirkkaan veden läpi kimmelteli sileä hiekkapohja. Järven itäinen reuna oli kalliota. Vesi oli lähes tyyni ja suoraviivaiset pilvet heijastuivat sen pinnasta. "No, kuka tulee uimaan?" Naomi kysyi ja riisui jo huppariaan. "Minä tulen!" Erin hihkaisi ja muuttui saman tien suureksi, valkoiseksi sudeksi ja loikki rantaveteen. Veronica meni hänen perässään ja kiljahti tuntiessaan veden viileyden. Saatuaan housut pois Naomi ryntäsi veteen. Riisuin itsekkin enimpää vaatteita pois, en edes tuntenut kevättilman viileyttä, lämminverinen kun olin. "Hulluja te olette, vesi on jääkylmää", Erik pudisti päätään ja kaiveli repustaan eväitä. "Älä nyt viitsi, ei se niin kylmää ole", sanoin hymyillen. Veronican kauhunkiljahdukset eivät oikein vakuuttaneet Erikiä ja hän jäi tavaroiden luo, kun minä kävelin vesirajaan. Naomi oli jo päättä myöten märkä ja kahlasii rantakivikkoo pitkin isolle kivenlohkareelle. Hän kapusi ketterästi sen päälle ja hyppäsi alas niin, että molskahti. Päätin tehdä samoin ja suuntasin kivelle. Hypätessä vesi tuntui paljon kylmemmältä kuin kahlatessa. Pohjassa se oli vielä viileämpää ja pyrin äkkiä pinnalle. Vedin raitista ilmaa

keuhkoihini. Ilma tuntui epätodellisen lämpimältä kylmän veden jälkeen. Myöhemmin istuimme lämmittelemässä aurinkoisella nurmella. Sytyttämäni pienen nuotion liekki näytti valjulta päivänvalossa mutta lämmitti. Muilla oli pyyhkeet mukana, itselläni oli vain maastonharmaa toppi, jonka olin vetäissyt päälleni. En välittänyt kirkkaan punaisista, määristä hiuksistani vaan annoin niiden kastella paidan selkämyksen. "Veronica kysyy meitä Dragon's Nestiin illalla. Ketä on messissä?" Erik kysyi. "Veronica on tainnut saada hiuksensa pestyä ja voi taas näyttäytyä ihmisten ilmoilla", Naomi sanoi ivallisena. "Vaikka sinä et huolehdi ulkonäöstäsi se ei sano, etteikö kukaan muu saisi", heitin takaisin hymyillen. Naomi oli meistä se poikamaisin. Hän käytti rentoja housuja ja printti t-paitoja. Tumman violetit hiuksensa hän piti lyhyinä ja pörröissä. Osasyynä olivat päälaelta kasvavat pienen pienet sarvet, jotka oli hyvä piilottaa tupeerattujen hiusten alle. Naomi oli lohikäärmelapsi, mikä tarkoitti, että hän oli syntynyt tietyn lohikäärmeen päivänä ja saanut lahjana tämän ominaisuuksia. Lohikäärmeitä oli kaikkiaan seitsemän: violetti, harmaa, sininen, punainen, vihreä, musta sekä valkoinen. Kaikki omasivat erilaisen luonteenlaadun, eivätkä tosiaankaan tulleet kaikkien kanssa toimeen. Rämäpäisestä luonteestaan huolimatta oli Naomi uskollisin ystäväni. "Messissä ollaan, vai mitä Naomi?" sanoin ja katsahdin ystävääni. Tämä virnisti, tietysti hän oli mukana, kun klubi-illasta oli kyse.